

Eva Andreas

Tunadalskyrkan, Köping

190929

Apg 5:12-42 "Man måste lyda Gud mer än människor"

"Gud, låt oss leva i den himmelska visionen" ber en sångförfattare. Den bönen är formulerad för inte så länge sen, men skulle säkert kunnat användas också på apostlagärningarnas tid. Hjälp oss att kunna utföra ditt uppdrag, att gå ut och göra alla folk till lärjungar, visa oss hur det ska gå till. Och så har vi lyckligtvis fått Lukas efterforskningar som en grund för apostlagärningarna, som beskriver hur det gick till den första kristna tiden. Och hans beskrivning styrks också av utombibliska källor, även om de ser utifrån, medan Lukas beskriver det som händer utifrån kristet perspektiv.

Och jag tror att det är viktigt att tänka att det här är ingen fullständig historieskildring, det är ingen objektiv beskrivning av ett skeende, utan syftet är att tala om hur den kristna tron breder ut sig, hur människor upptäcker glädjen, närheten och kärleken i Jesus, och gör det genom att lärjungarna, både de ursprungliga och nya, berättar om sin tro. Och i det perspektivet händer en hel del oförklarliga saker, ex. änglabesök, hur någon plötsligt förflyttas från en plats till en annan, hur mänskligt sett underliga saker sker och där det kanske inte är meningen att vi ska kunna förklara allt som händer, utan att vi låter Gud vara Gud, och att en del får vara ofattbart. Men för Lukas är dessa och andra händelser betydelsefulla, eftersom de ger erfarenheter som är viktiga och som på något sätt för handlingen vidare.

I dagens textavsnitt möter vi två olika sammanhang, ett är positivt, det andra är negativt åtminstone sett ur apostlarnas ögon, men där det också finns saker som är viktiga.

Det första avsnittet talar om hur det sker många under och tecken. I sammanhanget innan talas om Ananias och Sappheira som sålde egendom, men tog undan en del åt sig själva, men ändå sade att de gav allt. De blev genomskådade, och dog. Utan att riktigt kunna förklara det som hände påverkade det många människor både i och utanför församlingen. Lukas noterar: Ingen annan vågade ansluta sig till dem, underförstått till apostlarna där de undervisade i templet –

kanske av rädsla att inte hålla måttet, men samtidigt noterar han att män och kvinnor i stort antal kom till tro på Herren. Och även om man inte vågade ansluta sig ville man ha del av kraften i deras undervisning. Man bar ut sjuka på gatorna för att åtminstone skuggan från aposteln Petrus skulle falla över någon av dem. Och alla blev botade. Att skuggan från någon skulle falla över någon annan var en del av ett österländskt tänkande, man undvek att komma i skuggan den man trodde påverkade negativt, men vara i skuggan av den som man tänkte påverkade positivt. Men samtidigt handlar det ju i det här sammanhanget om ett stort förtroende för Guds möjligheter genom Petrus och de andra trots allt. Och Jesus hade ju gett dem ett löfte: i Joh 14:12 "Den som tror på mig, han skall utföra gärningar som jag och ännu större". Det gällde då och det gäller nu.

Guds gärningar är större än människors tankar och rädslor. Undrar hur det skulle ha beskrivits om någon av de som kom till tro skulle ha berättat? Förmodligen skulle det vara en sprudlande berättelse om hur gemenskapen mellan de kristna påverkade, hur det gav en helt ny mening åt livet, hur livet blev helt, hur viktigt det vara att få träffa andra troende och få både undervisning och bönegemenskap, och inte minst att fira nattvard tillsammans eftersom man gjorde det för att minnas Jesus. Och att få sjunga och dansa till hans ära. Med andra ord att mitt i vardagen få en plats där man fick fylla på sitt inre och sedan också gå ut och berätta vidare.

En kvinna i nutid beskriver sin upplevelse av andra kristna: mycket roligt och tokigt har jag fått uppleva genom SMU (alltså dåvarande missionskyrkans ungdomsarbete) tack vare alla vuxna som genom åren osjälviskt ställt upp. Jag har fått känna mig sedd och betydelsefull.

Och även om många inte ville gå till apostlarna i templet, så möttes många i hemmen i som Lukas tidigare beskrivit det i jublande, uppriktig glädje.

Den kristna församlingen i Jerusalem hade det bra, växte och fick se hur det hände mycket positivt. Men det som var bra för dem, upplevdes negativt av andra, något som väl har funnits med i alla tider. Stora Rådet, de som hade andliga ledarskapet såg sig än en gång hotade och tyckte att nu fick det vara nog: de kristna hade ju

fyllt hela Jerusalem med sin lära, trots att de uttryckligen tidigare blivit förbjudna av dem att berätta om Jesus, nu fick det räcka. Fyllda av trosnit, skriver Lukas, grep de apostlarna och satte dem i stadshäktet. Nu skulle det bli ändring. Och så kom då en av dessa oförklarliga händelser, som blev så betydelsefull. På natten öppnade en ängel från Herren fängelsets dörrar och förde ut apostlarna och sade: gå och ställ er i templet och låt folket höra om allt detta nya liv. De lydde och gick tidigt på morgonen till templet och undervisade.

Tänk om vi hade fått lyssna till någon av apostlarna när de berättade om hur det gick till. Vi har inga detaljer, bara att det hände, och att det skapade stor förvirring hos stora rådet när de sände vakter för att hämta fångarna. Alla dörrar var låsta och vakterna stod där de skulle och ändå fanns det inga fångar där. Men så kom någon och berättade att de undervisade i templet. De blev hämtade därifrån och så lägger Lukas till en lite märklig notering; de hämtade dem, men utan att bruka våld, eftersom de var rädda att bli stenade av folket. Dessa maktens människor med alla vakter omkring sig, var rädda för folkets reaktioner. De var bara människor de också...

Och så ställdes apostlarna till svars, dels för sin undervisning, dels för att de gjort judarna ansvariga för att Jesus dömdes till döden. Men apostlarna tystnade inte, de började istället predika: Man måste lyda Gud mer än människor. Våra fäders Gud uppväckte Jesus som ni hängde upp på en träpåle och mördade, Honom har Gud upphöjt med sin högra hand och gjort till hövding och frälsare för att Israel skall kunna omvända sig och få förlåtelse för sina synder. Om allt detta kan vi vittna.

Vilken tro och övertygelse de måste ha haft som inte blev tysta trots Stora Rådets hot och ifrågasättanden.

Jesus hade ju sagt: Luk 12:11-12 När ni ställs till svars i synagogorna och inför myndigheterna och makthavarna, bekymra er då inte för hur ni skall försvara er eller för vad ni skall säga. Ty när den stunden kommer skall den heliga anden låta er veta vad som behöver sägas."

Petrus gav svar på tal. Man måste lyda Gud mer än människor. Och ändå var det ju så att Stora Rådet hade som uppgift att lyda Gud och hjälpa folket att följa hans vilja och stadgar. Men Petrus lade en

annan betoning på det. De måste lyda missionsbefallningen. De kunde inte vara tysta med budskapet om Jesus.

Vilken utmaning till oss idag. De flesta av oss kommer förmodligen inte att stå inför domare och i rättegång för vår tro, men i vardagen kan vi mötas av dem som frågar om vår tro, vi kan bli ifrågasatta, och det är viktigt för oss att veta varför vi tror, vad som driver oss, hur vi berättar om vår tro. Petrus skriver i sitt första brev: (3:15). Herren Kristus skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp, Men gör det ödmjukt och respektfullt i medvetande om er goda sak, så att de som talar illa om ert fromma liv i Kristus får skämmas för sitt förtal.

Tillbaka till apostlagärningarna. Petrus predikan gjorde att de blev ursinniga och talade om att döda apostlarna. Men då för Lukas in en ny person i handlingen. Gamaliel, en laglärare som var högt aktad av folket, och som var den som Paulus hade haft som lärare. Han ger en öppning för apostlarna att fortsätta, eftersom han för ett resonemang om hur andra som försökt göra någon nytt och samlat lärjungar omkring sig inte kunnat fortsätta, utan skingrats, och så säger han: Om detta är människors påfund och verk försvinner det av sig självt. Men är det från Gud, då kan ni inte krossa dem. Det kan visa sig att ni kämpar mot Gud själv.

Vilken passning han gav. Och det var inte första gången någon av stora rådets medlemmar påverkade de andra på ett oväntat sätt. Innan Jesus greps var det översteprästen Kajafas som sade (Joh 11:50-52): Ni fattar inte att det är bättre för er att en enda människa dör för folket än att hela folket går under.” Detta sade han inte av sig själv, utan som överstepräst det året talade han profetiskt: Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket utan också för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli till ett.

Tänk om vi hade haft tankarna från både Gamaliel och de som lyssnade till honom nedskrivna. Undrar hur de skulle sett ut? Förmodligen en massa olika känslor, ilska, ifrågasättande och motvilligt erkännande av det Gamaliel sa.

Stora Rådet beslutade sig för att följa Gamaliels råd, att vänta och se. Men apostlarna skulle veta sin plats, så de pryglades, och släpptes

efter att de förbjudits att tala i hans namn. Och apostlarna lämnade rådet glada över att de befunnits värdiga att förnedras för namnets skull. Men de tystnade inte utan fortsatte dagen efter dag med att undervisa i templet och hemma och förkunna budskapet att Jesus är Messias.

Det är svårt att ta till sig deras reaktion på lidandet, men det uttrycker samtidigt en erfarenhet som många kristna idag gör idag i länder där det inte är så lätt att vara kristen som det är i vårt land, utan där man förföljer och förnedrar de kristna. I en tidningsartikel som beskriver hur svårt det kan vara att vara kristen säger en ung man: det ingår förföljelse när man bor i mitt land, Jag visste att det skulle bli problem när jag blev kristen, Jag hade redan sett det i min familj, men relationen med Gud och hoppet om evigt liv fick mig ändå att välja Jesus.

En ung kvinna som blivit kristen sedan hon kom till Sverige säger: Varför jag valde att bli kristen även om jag visste att det skulle bli problem? När man blir älskad är det kört, berättar hon och ler.

Kanske skulle man kunna sammanfatta hela predikan i den meningen: När man blir älskad är det kört. Då kan man leva i den himmelska visionen, då har man en djup inre övertygelse som gör att man kan stå fast också när det stormar omkring en, när man blir ifrågasatt, när man kommer i oväntade situationer, men också glädjas åt vardagens små under, och mötesplatser av olika slag. Då kan man få vila i sångens ord: Han går aldrig förbi dig, Han vill för evigt vara din.

AMEN